

Ordføreren: Jeg maa hertil bemærke, at det vilde staae i Strid med saavel de gamle som de nye Jurisprudents Regler, at det Spørgsmaal, om En skal give Erstatning, nogenstunde skulde beroe paa et administrativt Skjen.

Flensborg: Min Mening var, at Domstolene naturligvis skulde domme ham til Erstatning efter de almindelige Regler, men at derimod det Spørgsmaal, om der i et enkelt Tilfælde kunde være Grund til at eftergive Vedkommende hans Erstatningsansvar, ikke burde henhøre under dem.

Ordføreren: Den ærede Taler maa aabenbart kun have tænkt paa det Tilfælde, at Afurancen af Genereustret skulde udbetale Afurancensummen til en Brandlidt, der havde begaaet en saa ringe Forseelse, at man fandt det ubilligt at nægte ham den hele Sum. Jeg skal nu lade staae hen, om det er rimeligt, at Afurancen nogenstunde vilde vise en saadan Genereustret, eller om den endog burde det. Den ærede Taler maa have overseet, at her tales tillige om et andet Tilfælde, nemlig om at erstatte den Skade, der er paaført en Andens Eiendom; thi at Administrationen skulde kunne fritage Vedkommende for dette Ansvar, som var blevet ham ikkændt af Domstolen, kan jo naturligvis ikke være den ærede Talers Mening.

Dahl: Jeg er entig med den næstsidste ærede Taler dertil, at det efter vor Lovgivning maa ansees for at være den almindelige Regel, at hvor der anvendes Straf, maa der ogsaa gives Betaling, forsaavidt det kan være Tale derom; men jeg tror dog ogsaa, at den gjældende Brandlovgivning giver Anledning til at antage, at der kan tænkes Tilfælde, hvor der kan idømmes Straf, uden at der skal gives Erstatning. Der staar nemlig, som ogsaa er velbekendt, i Notaterne i Frdn. af 1ste November 1805, § 141: „Derfor det i noget Tilfælde, hvor Skade-Ild er opkommen, ved Undersøgelsen findes, at samme kunde være forebygget, naar vedkommende Huuseiere eller Beboere havde vist en mere end almindelig Agt-

somhed eller Forstgigtighed, saafom: om der er gaaet Ild i en Bjalke, der har ligget nær ved et Kaffelovns-Rør, eller om Brand er forvoldt ved en Sprække i en Skorsteen, som man ikke har vidst af, men som ved nøje Eftersyn kunde have været opdaget, bør Branden dog ansees som tilfældig og Ingen derfor drages til Undgjældelse, enten ved Straf eller til at betale de første Sprøtter og Karrer, men denne Betaling bør af Brand-Commissionens Kasse udbedes.“ Det er temmeligt klart, at der kunde tænkes saadanne Tilfælde, hvor En var bleven paalagt en ringe Bøde for en ubetydelig Forseelse, som var lig den, at en Bjalke var lagt for nær en Skorsteen, og hvor han ifølge Lovgivningens bestemte Ord i § 2 skulde straffes, uden at man kunde sige, at han skulde idømmes Erstatning. Det synes mig derfor fuldkommen befoiet at lade det i Almindelighed beroe paa Omstændighederne, om der foruden Straf ogsaa skal paalægges Erstatning.

J. Christensen: Uagtet jeg maa tilstaae, at Loven har modtaget mange Forbedringer ved Uvalgets Hjælp, maa jeg dog bemærke, at den ikke tilfredsstiller mig, og at jeg derfor kun kan stemme for Loven i den Tanke, at den paa et andet Sted vil modtage endnu flere Forbedringer. Jeg kan saaledes ikke finde mig i den Bestemmelse, der er optagen om Benyttelsen af Gadevær og Vandbeholdere, ligesom der er en anden Bestemmelse, der foreskommer mig at være meget streng, den nemlig, at naar et Sted er nedbrændt, maa det ikke opbygges nærmere end 50 Alen fra Naboens Grund, naar det hører til 2den Klasse. Jeg synes, at det burde være tilladt at bygge det op igjen paa det samme Sted af de samme Materialier, naar det ikke var muligt at iagttage en Afstand af 50 Alen.

Formanden: Jeg skal dog bemærke, at den ærede Talers Henvisning ikke var ganske parlamentarisk.

J. Rasmussen: Ved anden Behandling tillod jeg mig at bemærke, at hvis den Afstand, som fandtes i § 5, skulde blive staaende, vilde de tilgrændsende Naboer derved blive ind-